

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΚΤΑΣΕΛΙΔΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
= ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ, ΗΘΟΠΛΑΣΤΙΚΟΝ, ΑΘΛΗΤΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ =

Διευθυντής :

Γ. Α. ΒΑΒΑΡΕΤΟΣ

* * *

Διαχειριστής :

Γ. Κ. ΓΚΑΙΝΑΒΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΛΟΓΙΩΝ & ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

Συνδρομή ἑτησία . Δραχ. 25

» ἑξάμηνος » 15

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ » 1

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΜΑΡΤΙΟΥ

1924

Ἔτος I — Τεύχος 4

Ο ΗΘΟΠΛΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

“ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ”

Δεν ξέρω πῶς τὸ θέλησε τότε τὸ Κέντρο τοῦ Σώματος νὰ κάνῃ ἔτσι ὥστε νὰ διαλυθῇ ὁ Προσκοπισμὸς καὶ τὰ Γιάννενα νὰ βρεθοῦν χωρὶς μιὰ σωτήριο σανίδα, ἕνα καταφύγιο ἀπὸ τὴ διαφθορά ποῦ ἦτανε ὀρθομένη γύρωδταν ιδρύθηκε (Σεπτέμβριος 1921) ὁ Ἡθοπλαστικός Σύλλογος «Ἀναγέννησις» ἀπὸ τὸν ἀρχηγό του κ. Γεώργ. Βαβαρέτο μὲ βοηθοὺς τὸν κ. Σωτ. Ζούμπο καὶ τὸν κ. Γεώργ. Μιχαηλίδη. Ὁ Σύλλογος «Ἀναγέννησις» εἶναι ἀπ’ τοὺς λίγους Συλλόγους ποῦ ζήσανε πολὺ καιρὸ καὶ ποῦ ἐργαστήκανε ὅπως πρέπει.

Ἔτσι εἶχε τὴ φροντίδα γιὰ 30-50 παιδιὰ ποῦ ἐνῶ ἀπ’ τὴ μιὰ τὰ προφύλαττε ἀπὸ τέσκακὲς συναστροφές ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ δίδαξε τόσα πράγματα καὶ τὰ πῆγε ἐπανειλημμένως σὲκδρομὲς.

Εἶναι δὲ ἴσως μοναδικὸς στὸ εἶδος του καὶ ἀξιεπαινος γιὰ τὴ στιγμή ποῦ ὅλοι τείνανε καὶ ἀκολουθοῦσαν τυφλὰ τὸν ἐκφυλισμὸ αὐτὸς θαρρετὰ σήκωσε τὴ σημαία τῆς παραμερισμένης ἠθικῆς καὶ φώναξε μὲ δύναμη στὴ νεολαία μας «Ἕπνα ἀνάνυσθε καὶ βρὲς ξανά τὸ δρόμο τοῦ καλοῦ, τὸν ἀληθινὸ δρόμο τῆς ζωῆς».

Ἡ διαλέξεις τοῦ ἀρχηγοῦ κ. Γ. Βαβαρέτου τοῦ κ. Σ. Ζούμπου καὶ κ. Γ. Μιχαηλίδου πάνω σὲ διάφορα θέματα ἠθολογικά, κοινωνιολογικά, φιλοσοφικά, ἐπιστη-

μονικά, ἐγκυκλοπαιδικά, φιλολογικά ὑπερβαίνουν τὲς ἑκατὸν (100) ἕνα δηλαδὴ πολὺ ὀγκώδη ἀριθμὸ τὸ πόσο δὲ ὁ Σύλλογος ἔδωσε μιὰν τάσι πρὸς τὴν ἐξύψωσι καὶ τὴν καλλιτέρεψι στὴ νεολαία ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ σημερινοὶ προσοδευτικοὶ ἐφηβικοὶ σύλλογοι στὰ Γιάννενα ἀποτελοῦνται σχεδὸν ἀπὸ πρώην μέλη τῆς «Ἀναγεννήσεως».

Διαδίδοντας τὲς ἠθικὰς ἰδέες τὴν ἀγάπην πρὸς τὴ φύσιν, καὶ τὴν τάσι πρὸς τὴν πρόοδο καὶ ἀνάπτυξιν, ἐξακολουθεῖ ἀκόμα τὴν ἐργασία του ὁ Ἡθοπλαστικός Σύλλογος «Ἀναγέννησις» ἀθόρυβα μὲν ἀλλ’ ἀποτελεσματικά.

Ἕνα πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὠφέλησε πολὺ τὸ Σύλλογο καὶ τὸν ἄφησε νὰ κάνῃ καλὴ δουλειὰ εἶναι ἡ ἔλπει ὀφφικίων μέσα καὶ πρᾶγμα ποῦ ἔκανε τὸ κάθε μέλος νὰ ἀφοσιωθῇ στὸ ἔργο του, χωρὶς νὰ ἀναπτύψῃ πάθιν καὶ μίση μέσα στὴν ψυχὴ του. Τέτοιοι σύλλογοι ποῦ δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ὑποστήρηξιν κανενός, ποῦ δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα γιὰ διάφορες δαπάνες, ποῦ ἀπὸ τὴν ἄλλη εἶναι τόσο ἀποτελεσματικοὶ εἶναι εὐχῆς ἔργο νὰ ἰδοῦθουν παντοῦ ἀποένθους ἰδιώταις ἀνθρώπους γιὰ νὰ φέρουν γοήγορα τὴν ἀνόρθωσι καὶ ἐξυγίανσι τοῦ τόπου. Ἡμεῖς εἴμαστε διατεθειμένοι νὰ δώσωμε κάθε ὁδηγία σὸποιον δὴποτε καλοῦται τὴ ποῦ θὰ σκεφθῇ νὰ διαθέσῃ λίγες ὥρες γιὰ τὸ γενικὸ καλὸ.

Γ. Β.

ΟΥΤΕ Ο ΣΚΟΠΟΣ ΑΓΙΑΖΕΙ ΤΑ ΜΕΣΑ

Σωριασμένοι πάνω στη γη, που ήταν κόλασις αληθινή γι' αυτούς, καθόντανε οι δυστυχισμένοι πρόσφυγες, ένα σμήνος από τα άπειρα που δημιούργησε ή τελευταία έθνηκή μας συμφορά.

Έσταζε δάκρυ από το μάτι τους που έκαιγε σαν νάτριο καυστικό και ζυτίδωνε τα πρόσωπα ανδρών παιδιών και κοριτσιών, μανάδων και γερόντων.

Κρεμασμένες στον τοίχο πρόχειρα ή εικόνες των άγιων, τα μόνα κειμήλια που φέραν από την Ίωνία (σαν ο Αίνειας τα άγάλματα των Θεών) με λυπητερό μάτι κυτάζουν την κατάσταση των προστατευόμενων των.

Για μια στιγμή στερέψανε τα δάκρυα από τα κλαμμένα μάτια και τα βλέμματα όλων στραφήκανε προς ένα πλήθος πολιτών και των δύο φύλων που φέγγανε ψωμί, φαή και προστασία.

Γύρα-γύρα τα απαραίτητα χαμίνια των Αθηναίων κυττάνε κιαυτά με συμπονετικό μάτι τους προσφυγικούς δούλους.

Μια χαρά ζωγραφίζεται στα πρόσωπά τους σαν βλέπουν τους πρόσφυγες να βάζουν στο στόμα τους την πρώτη μπουκιά ύστερα από τόσων ήμερών νηστεία. Χορταίνει ο στόμαχός τους κιαυτών με το βλέμμα. Αλτρουϊσμός! Καυμένα παιδιά!

Σε μια γωνία μονάχη της μια κόρη παραδαρμένη από τον άγωνα του ταξιδιού και της αγριότητας των Τούρκων στέκει με σκυθρωπότητα βαρεία και απελπισία γιομάτη.

Είναι καλλονή ή κόρη κι' άμέσως κίνησε της άτιμες όρεξεις ενός κτήνους που την πλησίασε.

Ο Μικς το μικρό χαμίνι είδε το κακόμοιρο κορίτσι και τον κύριο που το πλησίασε και σαν νάτι να μυρίστηκε γιατί δεν ξεκόλλησε ύστερα από κεί τα μάτια του.

Ο καλοφορεμένος κύριος φέρθηκε ευγενικά πολύ στην κόρη (μευγένεια που σκοτώνει και πλανεύει) της έδωσε μερικά χαρτονομίσματα και τη ρώτησε γλυκά και πονετικά, ενώ όμως κάθε λίγο τα μάτια του άγριεύανε και πετούσανε σπίνδες, για να μάθουν την κατάστασή της.

— Έμεινα μονάχη μου! Τον πατέρα μου και τ' αδέρφια μου τα κρατήσαν οι Τούρκοι. Η μάνα μου πνίγηκε στην προκυμαία..... Τρέχανε ποτάμια τα δάκρυά της.

Ο καλοφορεμένος κύριος την καθούσχαζε και ύστερα άφου ή κόρη άπόστασε να κλαίη και σφόγγιζε τα υγρά μάτια της, της είπε.

— Μη φοβάσαι. Έγώ θα σε πάρω στο σπίτι μου και θα σου δώσω προστασία. Έχω άρκετά πλούτη ώστε να μη μου κοτίσει τίποτε ένας άνδρας παραπάνω στο σπίτι μου.

Της είπε ακόμα πολλά λόγια μαλακά και πειστικά και ή κόρη είχε κινήσει στην προσαγωγή του να την πάρη στο σπίτι του.

Το μικρό χαμίνι που είχε πλησιάσει και με τρόπο άκουσε όλην την όμιλία και που είχε υποψιαστή τον καλοφορεμένο κύριο, άρπαξε από το χέρι ένα σύντομο του του σφύριξε δυο λόγια με πολλή έννοια σταυτί του και άκολούθησε τον καλοφορεμένο κύριο που έφρευε πέρνοντας μαζί του τη δυστυχισμένη προσφυγοπούλα.

Δέκα βήματα από κεί ήταν σταθμευμένο ένα αυτοκίνητο.

Ο σωφέρ του μόλις είδε τον κύριο να πλησιάζη έβαλε μπρός τη μηχανή και πήρε πάλι τη θέση του.

Άνοιξε την θυρίδα του αυτοκινήτου ο κύριος και άφου έδωσε θέσι στο δυστυχισμένο κορίτσι που δίστασε πολύ ως που να μπή στο αυτοκίνητο μπήκε κιαυτός μέσα τράβηξε με όρμη τη θυρίδα του και το αυτοκίνητο κίνησε όλοταχώς για έξω.

Είχαν βγή πλέον έξω από την πόλι και περνούσαν ένα έρημο δρόμο δενδροφυτευμένο με άκανίες και πλατάνια.

Η κόρη έντρομη κύτταζε γύρω της τη φύσι που άπλωνόντανε άρρωστημένη από το φθινόπωρο και χίλιους διαλογισμούς έφερε στο μυαλό της.

Ο καλοφορεμένος κύριος άφησε πλέον τα κομπλιμάν και άρχισε να δείχνη την άδιαντροπία του και άτιμωτικές διαθέσεις.

Άφου βεβαιώθηκε ότι κανένας πλέον δεν περνάει από τον έρημο δρόμο δοκίμασε να προσβάλη το άτυχο κορίτσι που άρχισε να βγάξη ύστερικές κραυγές ζητώντας βοήθεια.

Εκείνη τη στιγμή τα δυο χαμίνια που σκαρφωμένα πίσω στο αυτοκίνητο δεν είχαν χάσει ούτε λέξι από της κουβέντες του καλοφορεμένου κυρίου δεν μπόρεσαν πλέον να κρατηθούν και βάζουν εις ενεργεία το σχέδιό τους. Το ένα βγάξει ένα όξυν ξίφος κοντό από τη ζώνη του και το έμπύγει άστραπιαώς στο λάστιχο της ρόδας, ενώ το άλλο δίνει μια γροθιά στο πίσω τζάμι του αυτοκινήτου και δυο κρότοι άκούονται σύγχρονα, ενώ το αυτοκίνητο σταματάει για το σπάσιμο του λάστιχου της ρόδας κι' ο καλοφορεμένος κύριος άφίνοντας το δύστυχο κορίτσι και γυρίζοντας το κεφάλι του πίσω άντικρύζει δυο κάννες από τα περίστροφα των χαμινίων.

Ο θρασύδειλος τάχασε κυριολεκτικώς και ούτε κουνήθηκε καθόλου. Η δυστυχισμένη προσφυγοπούλα στην ταραχή άνοίγει την θυρίδα και πετιέται έξω.

Σε λίγο μια συνοδεία χωροφυλάκων περνάει από κεί και στής εξηγήσεις των δυο ήρώων και της δυστυχισμένης κόρης άρπάζουν από το γιακά τον καλοφορεμένο κύριο και τον βάζουν στο αυτοκίνητο, του οποίου τη ρόδα έπεσκεύασε έσπευσμένα ο σωφέρ.

Ο ΜΑΒΙΛΛΗΣ

(Συνέχεια)

Πίστευε πάντα θρησκευτικά στον Έλληνικό λαό και στους δίκαιους αγώνες του. Και στη Βουλή έδειξε όλην την τιμιότητά του, όλην την ειλικρίνεια και όλον το θάρρος. Εξωριστά τα νεοελληνικά γράμματα χρωστούν στο Μαβίλη τον άσχηρότερο και δικαιοτέρο χαραντηρισμό εναντίον εκείνων που καταδικάζουν και πολεμούν τη δημοτική γλώσσα, τη γλώσσα του λαού. Όταν οι αντίπαλοι της δημοτικής λυσσασμένα, φλόγα και χωρίς σεβασμό άποκαλούσαν τον δημοτικισμό άντεθνικό, ο Λορέντσος Μαβίλης όρθώθηκε, ανέβηκε στο βήμα, και με την όργην ήρωος έβροντοφώνησε το ένταφιαστικό εκείνο σάλπισμα: «Δεν υπάρχει γλώσσα χυδαία, υπάρχουν μόνοι χυδαίοι άνθρωποι».

Ο λόγος του βαρύς και τρομερός, ειλικρινής και διαφωτιστικός, άκούστηκε σαν βόμβα άνάμεσα στο βουλευτικό πλήθος. Τέτοια ήταν η επίδραση της φωνής του, τόσον σεβασμό ένέπνευσε ή ίπποτική μορφή του, ώστε ο θόρυβος σταμάτησε, οι θορυβοποιοί μαζεύτηκαν στα καθίσματά των, και ο έλεύθερος πολίτης και βουλευτής έμεινε κύριος της καταστάσεως και του λόγου του. Και ήτο έπάνω στο βήμα την 26ην Φεβρουαρίου 1911 πράγματι «ένας άνδρας, ένας κόσμος». Όλη του ή γαλήνη, ή σεμνότης, ή καλωσύνη, ή ευγενική δειλία, έξέπασαν σε μια ρητορική, άκράτητη, φλογώδη, και μās έκανε την έντύπωσι βρυχωμένου λεονταριού έπειτα από πολύχρονη σιωπή. Από τότε μάθαινε γενικότερα ο Έλληνικός κόσμος ποιός είναι ο Μαβίλλης, και τότε το ποιητικό του έργο γινότανε περιζήτητο και άνάγαστο από τα φιλολογικά περιοδικά. Οι διευδυνται των φιλολογικών περιοδικών έκαμαν έρευνες παντού και άναζητούσαν στους φίλους και στα λευκώματα των φιλενάδων του ποιήματα και σκέψεις του. Ο θρίαμβος τον είχε πλέον πολιορκήση. Ζητούσε να ξεφύγη μα ήτανε άδύνατο, γιατί ο πνευματικός καρπός είχε ώριμάση και έπρεπε να δοθ ή εις τον κόσμο. Προτού άπόμα προκληθ ή αυτή ή ένθουσιώδης άναστάσις για το ποιητικό του έργο κάποιος φίλος του είχε στείλ η στα «Παναθήναια» το περίφη-

πο την άπειλή των χαμινίων και τον φέρουν στο τμήμα.

Το όφανεμένο κορίτσι στάλθηκε στους προσφυγικούς δούλους όπου και περιθάλληκε, ενώ ο άπαταιών και ο συνεγός του σωφέρ σταλδήκανε στον εισαγγελέα για τα περαιτέρω, και τα δυο χαμίνια το ίδιο για παράνομη όπλοφορία!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΜΒΩΤΙΔΕΥΣ

μο σονέτο «Ελιά». Μα ο διευθυντής των Κίμων Μιχαηλίδης, δύσκολος όπως ήτανε, άνεξήγητος πολλές φορές και πικρός με την γκρίνια του δεν πολυενθουσιάστηκε και το έστειλε να το έπεξεγρασθή ο ποιητής τελειότερα! Αυτό και μόνο το έπεισόδιο φανερώνει ότι ο Μαβίλλης ήτανε δειλός στις δημοσιεύσεις του και άγνωστο το ύπεροχο έργο του ευρύτερα. Όταν άπεκαλύφθη ή μορφή του και τα σονέτα του έδημιούργησαν μια πνευματική επανάσταση τότε ο Μιχαηλίδης του ζήτησε την «Ελιά» να τη δημοσιεύση μα ο ποιητής του είπε πως «άφου δεν την δέχτηκε τότε που την έστειλε όλοκληρη ούτε ένα φύλλο της δεν δικαιούται τώρα».

Το ποιητικό έργο του Μαβίλλη είναι πολύψυχο, πολύμορφο, άριστοτεχνικό, αρχαϊκό, κλασικό, άπλό. Το ποίημα του Μαβίλλη είναι για τους λίγους, τους εκλεκτούς του πνεύματος που έχουν μια πνευματική ώριμότητα. Αφαιρέσατε ένα κόμμα, μια τελειαν, ένα θαυμαστικόν από το ποίημα του Μαβίλλη και άμέσως θα σάς κάμη την έντύπωσιν άρχαιον άγάλματος χωρίς όφθαλμόν ή χωρίς δάκτυλα.

Είς το μεγάλο διάστημα της ζωής του ο Μαβίλλης έκρινε 50 σονέτα. Όπως τα ώρκα πράγματα ή πολυκαιρία των καθιστά άνευτλήτα έτσι και το ποίημα του Μαβίλλη θα άποτελέση την πνευματική δόξα της σημερινής εποχής.

(Ακολουθεί)

ΑΠ' ΤΑ ΓΛΥΚΟΠΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΟΝΟΣ — ΘΛΙΨΗ

Ψυγάλα! Κι' όσ' άγορευούσιν
ή σάλες της βροχής στο χώμα,
καμιά δεν γίνεται άλλαγή
ή γη διψάει ακόμα.

Νεροποντή! Έχότασε
ή γη νερό να πίνη,
λάσπη, νερό, ξεπαιωμός,
μεγάλος έχει γίνει.

Κι' εκείνης ένα δάκρυο
σαν κύλας άπ' το μάτι,
ήταν ψυγάλα της καρδιάς,
δρόσι στο πόνο το κρεβάτι.

Πλήν θαν άπ' τη θλίψη της
τρέξαν βροχή τα δάκρυά της,
διτίδωσαν την όρη της,
κι' άσπρα γινήκαν τα μαλλιά της.

Γεώργιος Παμβωτιδίδης

ΣΤΟ ΧΑΜΟ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Ἀχολοπερνοῦν με γρήγορη φευγάλα
πουλιά με φόβο κυνηγιάση,
τὸ μάτι μου μὴ φτάνοντας νὰ πάρη,
τὸν ἴσκιό μεσ' ἀπ' τὴν πληγία.

Κυλάει ἡ ψυχὴ μου σὲ σκοτάδι
νοκιάνεται τὸ λογικὸ καὶ πέφτει,
γροεμίζοντας τὸ μαγικὸ καθρέφτη
χάνει τὸ κάθε τῆς ζωῆς μου χάδι.

ΤΩΝΗΣ ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ

ΠΕΡΑΣΕ ΚΑΙ ΔΙΑΒΗΚΕ

Πέρασε καὶ διάβηκε ἀπ' τὸ στενὸ τῆς ζωῆς σου μονοπάτι. Ἔνα ὄμορφο, χλιαρὸ, φθινοπωρινὸ ἀπόβραδο σ' ἀνέκοψε ἀπὸ τοῦ ἀπ' τὸ μονότονο καὶ κουραστικὸ διάβα Σου καὶ θαρρετὰ, χειροπιαστὰ σ' ὠδήγησε στὸ μαγεμένο τῆς ζωῆς λειβάδι.....

Τὶ ὄμορφα ποὺ ἤχοῦσε σὴν ψυχὴ σας ὁ ἐρωτικὸς τῶν πουλιῶν ἀντίλαλος γύρω ἀπ' τὰ κλαδιά, καὶ τὶ γλυκὰ ποὺ σὰς μεθοῦσε τ' ἄρωμα ποὺ ξεχυνόταν γύρω τὲς ὥρες τῆς ὑπέρτατης μυσταγωγίας κείνης..... Θυμάσαι;.....

Πέρασε καὶ διάβηκε!

Μὰ στ' ὄμορφο καὶ γρήγορο πέρασμά του γνώρισες ἄγνωστες χαρὲς καὶ τὴν ψυχὴ σου ἐφώτισε ἕνας καινοῦργιος ἥλιος, ὁ ἥλιος τῆς ἀγάπης του.

Ἦταν γλυκεῖα κι' ὄμορφη ἡ ζωὴ μαζί του! Μὰ τώρα... ἡ μοῖρα ἔτσι τὸ θέλησε. Εἶναι καινὰ καὶ φθονερὴ κρύβοντας πίσω ἀπὸ κάθε πλαστὸ μειδιάμα της—παντοτεινὰ τὸ δόλωμα τοῦ πόνου.

Μονάχη τώρα, δίχως ὁδηγὸ, σὰν τὸ ἔρημο πουλὶ μεσ' στὸ τυφλὸ σκοτάδι τὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς γυρίζεις. Κουράστηκες νὰ τρέχης, τὰ πόδια σου λυγίσανε καὶ στήριγμα κανένα, Ποῦ εἶναι; Ποῦ εἶναι ὁ ἀγαπημένος Σου;

Πέρασε καὶ διάβηκε!

Στὸ πέρασμά του χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ τὸ θελήσῃ ἔκαμε τὴν καρδιά Σου ἀθῶα καὶ τρελλὰ μαζί, ἐκείνον ν' ἀγαπήσῃ.

.... Ἡ ψυχὴ Σου ἀλισόδετη σὴν σκέψι του παντοῦ αὐτὸν ἀποζητάει. Καὶ ὅμως κρατιέται πάντα ἐπίμονα μακριὰ Σου. Ὅποτε κι' ἂν τὸν ζήτησες δὲν τὸν βρήκες, δὲν ἦλθε, δὲν τὸν ἀφήκαν νὰ βῇ. Πέρασε καὶ διάβηκε!!!....

ΛΩΛΟΣ (ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ)

Γιάννινα 21 Φλεβάρη

Ἰσοκράτης

Σκέπον βραδέως, ἐκτέλει δὲ ταχέως τὰ ἀποφασισθέντα.

Ἀπὸ τῆς «Οἰμωγῆς» Σπ. Μουσελίου Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Προμηθ. Ἐγὼ γυρεύω γιὰ τὸ φῶς μὰ σὺ γιατί δουλεύεις;

Σίσυφος. Δουλεύω γιὰ... τὰστόχησα... δουλιὰ ἡῦρα καὶ δουλεύω.

(Προμηθ. καὶ Σίσυφ. Μ. Κονοπνίτσκη)

Φεύγα, διαβάτη γρήγορα καὶ τρέχα γιὰ νὰ φτάσῃς, Ἀκόμα δὲ σουρούπωσε, τὴ στρότα νὰ μὴ χάσῃς. Τρέχα, διαβάτη, χαλεπὰ πρὶν σ' εὑρεῖ τὸ σκοτάδι. Τὸ τζατερὸ μεσοδρομὶς καὶ μείνεις μέσ' στὸ σιάδι.

Ἀπὸ τὸ πρῶ ἔχω πῶφυγα πὸ μιὰ παλιοκαλύβα καὶ τρέχω, τρέχω ὀλημερίς ἄνεμος μετὰ γοῖβα. Τρέχω, ζητώντας κάτι τι, ποῦ τώρα δὲ θυμιοῦμαι, Μεσοδρομὶς τὰστόχησα καὶ, κίθως πάω λυπιούμαι!

Πρὶν ξεκινήσω τῶξερα, ἦταν μεγάλη Ἰδέα. Ποῦ μοῦ κατέβηκε στὸ νοῦ κάτω, καὶ μοῦ εἶπε [φέα.

Μέσα στὸν κάμπο ἔρημο μ' ἡῦραν οἱ μαῦρες ὥρες, Μ' ἡῦρεν ἡ βαρὺ χειμωνιά καὶ μεχτυπᾶν οἱ μύτρες!

Ὁ! τώρα τὸ θυμήθηκα... δὲν εἶνε παραμύθια!... Ὁ! πάλε τὸ λησμόνησα... τὸ κατὶ λέν... Ἀλήθεια! Ἐγὼ πηγαῖνω ὅλο μπρὸς ζητώντας τὴν ἀλήθεια. Καὶ πίσω μοῦ γιοιχοσουρᾶν τῶν ἀνθρώπων τὰ [λήθηα.

Σπ. Μουσελίου

ΠΟΗΜΟ 20 Τετάρτη 1923

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Σὰν τόσα παιδιά γεννήθηκα σὲνα καλὸ περιβάλλον, μὰ ἀνετράφηκα σύμφωνα μετὰ τὶς παιδικὲς μου ὁρέξεις. Ἡ ζωὴ μου, ἡ συντροφιά μου ἦταν ἕνα μονοπάτι σκοτεινὸ ποῦ μόνο ἔργα νεανικὰ τὸ στόλιζαν.

Εἶχα βαρεθῇ πειὰ αὐτὴ τὴ ζωὴ. Ἐννοῶ πῶς ὑπάρχει μὴ ἄλλη ζωὴ ἀνώτερη ποῦ ἐγὼ δὲν ἐγνώρισα κι' ἕνας κρυφὸς πόθος γεννήθηκε μέσα μου. Ποθοῦσα μετὰ κάθε θυσία νὰ γυρίσω τὴ γλυκεῖα ἐκείνη ζωὴ. Κρυφὴ ντροπὴ μοῦ σφιγγε τὰ στήθεα γιὰ τὸ μαῦρό μου παρελθόν. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή αἰατὰ ὁρμὴ τὸ σώμα σ' ἐρεῖλια. Ὑστερα μετὰ γιγαντομένο τὸν πόθο σιάθηκα ἀνάμεσα στὰ ἐρεῖλια ἐκεῖνα καὶ σκεπτικὸς βύθησα τὴ ματιά μου στὸ ἄπειρο. Ποῖδ μονοπάτι νὰ πάω τώρα;... Ποῖδ θὰ με βγάλῃ στοὺς κήπους τῆς ἄλλης ζωῆς ποῦ φαντάστηκα; Ποῦ θάβρω τ' ἀγνὰ κι' ἀμάραντα λουλούδια γιὰ νὰ στολίσω τὸ ἀσθενικὸ μου κορμὶ... τὴ δόλια μου ψυχὴ; Κι' ἔτσι βυθισμένος σὲ σκέψεις δὲν ἐννοῶσα πῶς κοντὰ μου στέκουν καὶ πάλαι ποτε σκιὲς ποῦ στὰ χέρια τους κρατοῦσαν ἕνα κατάσπρω κρῖνο μετὰ θελκτικὴ μυρωδιά. Νόμισα μόνο πῶς μιὰ γυμνασία

φωνὴ μοῦ μιλοῦσε μετὰ τὴν παράδοξη ἐρώτησι: «Εὐγενικὲν εἶ ποῦ στρέφεις τάχα τὴ φαντασία σου... καὶ γιατί τὸ μέτωπό σου ρυτιδώνει ἡ λύπη;» Κῦτταξα μετὰ περιέργεια γύρω μου. Κανένας ἦμουν μονάχος. Μόνον ἐκεῖ παρέκει λίγες σκιὲς σὰ μυθινὰς θεῖς μετὰ κτυποῦσαν συμπαθητικὰ... παράδοξο! Τὶ θέλουν τάχα; δὲν ξέρω... καὶ χωρὶς νὰ θελήσω νὰ μάθω τοὺς εἶπα βιαστικὰ... Εἶμαι λυπημένος γιατί σὰν σὴν ὁρμῇ τὸ παλάτι μὴ ἄς ψεύτικης ζωῆς γεμάτο λάθη κι' ἡδονὲς δὲν μπορῶ νάβρω τὸ μονοπάτι ποῦ θὰ με φέρῃ στοὺς κάμπους μιᾶς ἄλλης ζωῆς πειὼ ὁμορφῆς ποῦ φαντάστηκα χωρὶς νὰ τὴ γνωρίζω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΚΙΩΝΗΣ

Γκιώνη μου, τὸ τραγοῦδί σου σὰν ἐνὶ θρη-
[νος μοιάζει
γιὰ μιὰ χαμένη ἐλπίδα μας σὴς ζῆτης τὸ
[στρατί,
γιὰ ἕνα πικρῶτατο, ποῦ τρώει τὴ σκέψι μας,
[μαρμάζι
κι' εἶνε ἡ στεροφὴς γλυκύτατες καὶ πένθιμες
[μαζί.

Κι' ὅσοι τὰκοῦν τὸ κλάμα σου σὲ δένδρο ἢ
[κοιμητήρι
βαθεῖα στὰ φιλοκάρδια τους τὸ νειώθουν
[τὸ πικρὸ
παράπονό σου, Γκιώνη μου, ποῦ ἀθέλητα
[διαγείρει
καὶ σὰν κλάμα μέσα μας κρυμμένο μυστικόν...

Α. Σιωμόπουλος

Ἀλληλογραφία

Κον Εὐκλ Τσακαλώτου καθηγητὴν. Πρόβ-
βξαν ἐπιταγὴ σας δρ. 100 ἑληφθῇ. Συν-
δρομηταὶ ἐνεργάφησαν εὐχαριστοῦμεν.

Δῶλον Ἡπειρώτην Ἐνταῦθα. Δημοσι-
εὔεται ἀναμένομεν καὶ ἄλλα.

Σκυθρωπὸν Ἰππότην. Ἡ γυμναστικὴ μετὰ τὴ σκυθρωπότητα δὲν συμβιβάζεται. Με-
γάλο τὸ ποίημά σου περιμένομεν τὰ εὐθυ-
μογραφήματα.

Ἀθαν. Παπ. Ὅχι πετυχημένο.

Ε. Π. Γιὰ τὸ θεό! πολὺ καινὰ ἡ «καινὰ
νυχτιά». Καλλιτέρα νὰ ἐπιδοθῇς στὰ ἀπλά
διηγήματα.

Κους Κων. Τσίπαν, Κων. Τσαγκλῆν, Γ.
Χαλαύτην, Γεώρ. Μιχαηλίδην, Ἀνδρ. Χα-
τζῆν, Μιχ. Παπλωμιτᾶν, Ἀδελφοὺς Μα-
νέλη, Γιαννῆν καὶ Ἀθανασιάδην, Περ. Κί-
γκον, Δημ. Σαλαμάνην, Παν. Τσιγκέλην,
Ἀριστ. Λεονοβίτη, Γρηγ. Σακελλαρίου ἐν-
ταῦθα. Συνδρομαὶ σας ἐλήφθησαν εὐχαρι-
στοῦμεν θερμῶς.

Ἐξοχ. Γεν. Διοικητὴν Ἡπειρῶν, Σωμα-
τάρχην κ. Μάρκου, Σεβ. Μητροπολίτην Ἰ-

ΕΙΔΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Κ. Ἡγουμένιδου (Ἡλεκτροτεχνίτου)

Τηλεγραφεία - Τηλεφωνεία

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Νὰ βρῇ μετὰ τὸ μάτι του τὴν εὐθεία ποῦ ἐ-
νώνη τοὺς δύο σταθμοὺς ποῦ θέλει νὰ συν-
δέσῃ. Πάνω αὐτὴ τὴν εὐθεία θὰ ὀρίξῃ τοὺς
σύλους κάθε 40-50 μέτρα, ἀναλόγως μετὰ
τὸ ἔδαφος, καὶ κοντὰ σὲ κάθε στυλὸ μετὰ ἕνα
λοστὸ θὰ ἀνοίξῃ τρύπες βαθεῖς ὡς ἕνα μέ-
τρο διὰν οἱ στυλοὶ εἶνε 4-5 μέτρων ὕψους.
Τὸ χῶμα θὰ τὸ βγάξῃ ἀπ' τὰς τρύπες αὐ-
τὰς ποῦ θάχουν διάμετρο ὡς πέντε πόλ-
τους, μετὰ κοντὰ μετὰ μεγάλο κεροῦλι.
Στοὺς στυλοὺς αὐτοὺς θὰ καρφώσῃ καρου-
λάκια μετὰ σιμὸν καρφιά γιὰ νὰ μὴ φεύγουν
τὰ καρουλάκια καὶ ὕστερα θὰ τοὺς στερεώ-
νῃ καλὰ βάζοντας σιμὸν καὶ χῶματα. Ἀ-
φροῦ στηθῶν οἱ στυλοὶ θὰ σκαρφαλῶσῃ μετὰ
τὰ πέδιλα ποῦναι καὶ σίδερα σὰν δρεπάνια
μετὰ πολλὰς μύτες ποῦ ἐμπήγνουνται στὸ στυλὸ
καὶ ποῦ δέρονται μετὰ λουριά στὰ πόδια, καὶ
θὰ δέσῃ τὸ καλώδιο μετὰ λεπτὸ σύρμα πάνω
στὰ καρούλια τεντώνοντάς το ὅσο μπορεῖ
καλλίτερα.

Ὅταν δένει σὲ τρεῖς τέσσαρες στυλοὺς τὸ
καλώδιο θὰ τὸ τανύσῃ (τεντώνει) καλὰ μετὰ
τὰ πολὺσπαστο, καὶ σιδερόφιμα ποῦ λειτουργ-
οῦν μετὰ τριχιῶς. Τὸ καλώδιο εἶναι κομμά-
τια κομμάτια σὲ κολοῦρες (μπομπίνες). Πρὶν
νὰ τὸ δέσουμε στοὺς στυλοὺς τὸ δοκιμάζου-
με μετὰ δύο τηλέφωνα νὰ ἰδοῦμαι ἂν εἶνε κα-
λὸ καὶ δὲν εἶνε κομμένο ἐσωτερικῶς. Ὅταν
τελειώσῃ ἡ γραμμὴ τότε τὲς δύο ἄκρες τοῦ
καλωδίου ποῦ μένουσιν ἢ μία στὸν ἕνα σταθ-
μὸ καὶ ἡ ἄλλη στὸν ἄλλο τὲς ἐνώνουν μετὰ
τηλέφωνα ἢ τὲς μηχανές.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν θερμῶς ὅσοι ἐκ τῶν
κ. κ. Συνδρομητῶν μας δὲν λαμβάνουν
τὸ φύλλο μας τακτικὰ νὰ μᾶς εἰδοποιή-
σουν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ωαννίνων κ. Γερμανὸν, Δήμαρχον Ἰωαν-
νίνων κ. Σταυρίδην εὐχαριστοῦμεν διὰ συν-
δρομᾶς σας.

Δημ. Γκουβεδάρον Θεσσαλονικὴν συνδρο-
μὴ σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν.

Καλλιτεχνικὸν Τυπογραφεῖον

Ο ΦΟΙΝΙΞ

Ὁδὸς Παλάσιου—Ἰωάννινα

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Ὡ θὰ σὲ σώσω ἀδελφε, κιὼν πρέπει νάπο-
θάνω. Ὅλο τὸ σπῖτι ἀναζητᾷ τὸν ἄνδρα σὺν
πεθάνῃ, μὰ μιὰ γυναῖκα σὺν χαθῇ κανεὶς δὲν
λογαριάζει.»

«Ὅταν δὲ λείει τοῦ Ὁρέστου ὅτι θὰ σωθοῦν
στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ἐκεῖνος ἀπαντᾷ. «Τὸ
φῶς γιὰ τὴν ἀλήθεια κι' ἡ νύχτα γιὰ τοὺς κλέ-
φτες!». Καὶ παρακάτω ὁ Ὁρέστης τὴν προτρέ-
πει νὰ πείσῃ τὸν χορὸν νὰ μὴ τοὺς μαρτυρήσῃ
λέγοντας.

«Ἐχει ἡ γυναῖκα δύναμι τὸν οἶκτό νὰ κι-
νήσῃ».

Τὸ δεύτερον στάσιμον εἶνε κάτι τι ὑπέροχον

Χορὸς Στροφή α'.

«Σὺν τῆς θαλάσσης τὸ πουλὶ
ποῦ τὸν καὶμὸ του διαλαλεῖ
μέσ' τοῦ γιαιοῦ τὰ μέρη,
κι' ἐπάνω σ' ἄγχιον γκρεμνὸ
θρηνο σκορπάει παντοτεινὸ
γιὰ τὸ χαμένο ταῖρι.

Κι' ἐγὼ πουλὶ χωρὶς φτερά,
πάντα θρηνάω λυπητερά
τὰ πάθη μου τὰ μύρια,
κι' ἀδιάκοπα κρυφὰ ποθῶ
πέρα στὴ Δῆλο νὰ βρεθῶ,
σ' Ἑλλήνων πανηγύρια!

Θέλω νὰ πάω μιὰ φορὰ
στὴ λίμνη αὐτῇ, ποῦ τὰ νερά
γοργὰ στριφογυρίζει,
κι' ὅποιος ὁ κύκνος ἐκεῖ δὲ
στὲς Μοῦσες, ὅπου τραγουδᾷ,
χίλιους σκοποὺς τονίζει!»

Ἀντιστροφή α'.

«Ζηλεύω αὐτὸν ποῦ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἔχει τὴν
τύχη μαύρη, κι' ὅποια τοῦ ἔλθῃ συμφορὰ πάν-
τοτε κι' ἄλλῃ θαύρη.»

Στὴν ἔξοδο ἔρχεται ὁ Ἀγγελοῦς νὰ ζητήσῃ τὸν
Βασιλεῖα Θόα. Ἡ Γυναίκες ὅμως τοῦ χοροῦ
προσπαθοῦν νὰ τὸν γελάσουν πλὴν ἐκεῖνος ἐν-
νοώντας τὲς λέει.

«Κυττάτε πόσο ἄπιστο τῶν γυναικῶν τὸ
γένος.»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΜΒΩΤΙΔΕΥΣ

Alfred de Musset

Ἡ ζωὴ εἶναι γλυκεῖα μόνον διὰ τοὺς ἀγαπῶ-
τας αὐτήν.

Ἀπόθαινε εἴαν δὲν δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς.

Μὴ ἐρώτα ὅ, τι ὀφείλεις νὰ ἀγνοῇς.

Τὰ σχέδια τῆς εὐτυχίας εἶναι ἴσως ἡ μόνη
πραγματικὴ εὐτυχία ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΟΔΗΓΙΕΣ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΔΡΟΜΕΙΣ

—Μὴν νυττάζῃς στὲς ὀλιγοήμερες ἐκδρομὲς
νὰ διαβάσῃς βιβλία. Τὸ μεγαλε τερο καὶ καλ-
λίτερο βιβλίον εἶνε ἡ Φύσις. Μελέτησέ τὴν ἀφθο-
να καὶ ἀπληστο.

—Εἶνε ἀπαραίτητο τὸ τραγοῦδι στὲς ἐκδρο-
μὲς ὅχι μονάχα γιὰ διασκεδάσει ἀλλὰ καὶ γιὰ
νὰ σοῦ δυναμώσῃ τοὺς πνεύμονάς σου. Τρα-
γοῦδα λοιπὸν κατὰ κόρον.

—Μὴ τραβάς τὸ βλέμμα σου ἀδιάφορα ἀπὸ
τὰ μικρὰ πράγματα. Στὴν ἐκδρομὴ θὰ ἐρευνή-
σῃς τὴ Φύσιν ἀπὸ ὅλες τὲς ὀψεις τῆς καὶ σὲ ὅ-
λες τὲς μορφές τῆς. Καὶ τὸ ταπεινὸ χορτάρι καὶ
τὸ ἐλάχιστο ἔντομο μποροῦν πολλὰ νὰ σὲ διδά-
ξουν.

—Στὴν ἐκδρομὴ ἡ ψυχὴ ἀνοίγει ὅλα τὰ πα-
ράθυρά τῆς καὶ φαίνεται σὲ ὅλους. Βγαίνει νὰ
ἀπολαύσῃ ὀλίγη ἀγνότητα σὺν οἱ σαλιάγκοι ὅ-
στερα ἀπὸ τὴ βροχὴ. Τότε ἔχεις τὴν εὐκαιρίαν νὰ
τὴν παιδαγωγήσῃς νὰ τὴν διαπλάσῃς. Βοηθοῦν
ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως τότε. Μὴ ἀμελή-
σῃς νὰ κάνῃς τὴ σπουδαία αὐτὴ ἐργασία.

—Ἡ ἐκδρομὴ εἶνε τὸ καλλίτερο σχολεῖο.
Φρόντισε λοιπὸν νὰ μὴ χάσῃς ἀπὸ τὰ λαμπρὰ
μαθήματά τῆς.

Ὁ Εἰδικὸς

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΜΥΘΟΥΣ", ΣΠΥΡ. ΜΟΥΣΕΛΙΜΗ

ΑΛΟΓΟ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

Μιὰ φορὰ τὸ ἄλογο βρέθηκε στὸ στόμα τοῦ
λύκου ὅπου βλέποντας τὸ θάνατό του τοῦ λέει.
«Ἐσύ, λύκε, τὸ βλέπω, θὰ μὲ φᾶς καὶ θὰ μὲ
φᾶς, ἐγὼ δικό σου εἶμαι, ποῦ θὰ πάω; σὲ πα-
ρακαλῶ βγάλε μου ἓνα καρφὶ πῶχω στὸ ποδᾶρι
καὶ δὲ μ' ἀφήνῃ καὶ, ὅστερος φάγεμε μὲ λαρω-
μό.» Ὁ λύκος πίστεψε, καὶ καθὼς ἔσκυψε νὰ
βγάλῃ τὸ καρφί, μιὰ τοῦ δίνει τ' ἄλογο μὲ τὸ
ποδᾶρι ποῦ τὸν πέταξε πέρα σπουργιῆς καὶ τοῦρ-
θε ὁ οὐρανὸς σφοντίλι καὶ, ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ ἄλ-
λοι, δὸς του τροχάδῃ στὸ βαλμαδεῖο.

Σὲ κάμποσιν ὥρᾳ ἀφοῦ ξετρονιλάθηκε ὁ λύ-
κος κι' ἦρθε στὸ λογικὸ του εἶπε. «Καλὰ νὰ πά-
θῃ ὁ ἄθλιος, τὶ χάλενα ἐγὼ; μὴτε ὁ πατέρας μου
ἦταν ἀλμπάνης (πεταλωτῆς) μὴτε ὁ πάππος
μου σ' ἄλμπαναρεῖο, τὶ γύρενα ἐγὼ νὰ γένω ἄλ-
μπάνης;»

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΖΥΓΟΣ ΤΩΝ ΒΩΔΙΩΝ

Ὁ λύκος βλέποντας ἀπὸ τὸ βουνὸ τὰ βώδια
ποῦ κᾶναν χωράφι τὴν ἡμέρα νόμισε πῶς ἐκεῖ θὰ
κάθονταν καὶ τὴν νύχτα καὶ μὲ τὴν νύχτωσε κα-
τέβηκε νὰ τὰ φάει. Ἀλλὰ μὴ εὐρίσκοντάς τα
ἀπὸ τὸν καὶμὸ του ἀγλύφει τὸ ζυγόν. [Ἀπὸ τὸν
μῦθο αὐτὸ γίνηκε καὶ ἡ παροιμία «ὁ λύκος ἀπὸ
τὸν καὶμὸ τοῦ βωδιδῶν ἀγλύφει τὸ ζυγόν»]

Πόποβο

Σπ. Μουσελίμης

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΑΒΑΡΕΤΟΥ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄρθρον 8ον

**Ὁ πρόσκοπος εἶναι πάντοτε
χαρούμενος καὶ αἰσιόδοξος.**

Ὅλοι οἱ γιατροὶ τὸ λέν: πῶς ὅταν κα-
νένας εἶνε χαρούμενος καὶ γελαστός ἔξῃ
περισσότερα χρόνια γιὰ τὴν χαρὰ εἶνε βο-
τάνι ποῦ δίνει δύναμι ἐνθ' ἡ λύπη τρώει
σὺν σαράκι τὴ ζωὴ. Ὅταν εἶνε κανέναν
χαρούμενος καὶ τοὺς ἄλλους κάνει νὰ χαί-
ρωνται καὶ τὴ δουλειά του τὴν κάνει πειὸ
καλὰ πειὸ γρήγορα καὶ χωρὶς νὰ τοῦ βα-
ρυφανῇ. Εἶνε δὲ καὶ αἰσιόδοξος ὁ πρό-
σκοπος γιὰ τὴν ἔξοδον πῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐ-
πιτύχῃ καλὰ ἓνα ἔργο ἂν κανέναν δὲν τὴν
κάνει μὲ ὁρεξὶ καὶ μὲ πίστη καὶ πεποίθη-
σι πῶς θὰ τελειώσῃ ὅπως τὴ θέλει. Ἡ αἰ-
σιοδοξία εἶνε ὁ καλλίτερος σύντροφος σὲ
κάθε δουλειά μας.

Ἄρθρον 9ον

Ὁ πρόσκοπος εἶναι οἰκονόμος.

Δηλαδὴ ἔξοδον πῶς νὰ ξοδέψῃ τὰ χρήμα-
τά του καὶ τὸν καιρὸ του. Δὲν ἀφίνει τὸ
χρόνον νὰ περνᾷ χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε
καὶ μὲ τὸ νὰ ἀναβάλλῃ τὲς δουλιές του μὰ
ἔχει στὸ νοῦ του τὸ «χρόνον φεῖδου» τῶν
ἀρχαίων.

Οὔτε ἐπίσης σπαταλεῖ τὸ χρήμα του
ἄδικα καὶ ἄσκοπα παραγεμίζοντας τὸ στο-
μάχι μὲ χίλια δυὸ πράγματα ἐνθ' ἔχει φᾶγῃ
καλὰ στὸ σπῆτί του, οὔτε ἀγοράζει βιβλία
ποῦ δὲν τὸν ὠφελοῦν, οὔτε μικροπράγμα-
τα περιττὰ καὶ πολυτελείας. Μὰ δὲν εἶνε
ὁμῶς καὶ τσιγκούνης. Παίρνει ἐκεῖνα ποῦ
ὠφελοῦν καὶ χρειάζονται.

Ἄρθρον 10ον

**Ὁ πρόσκοπος εἶνε καθαρὸς
τὸ σῶμα ἁγνὸς τὲς σκέψεις τὰ
λόγια καὶ τὲς πράξεις.**

Εἶνε δηλαδὴ καθαρὸς καὶ κατὰ τὸν ἐ-
ξωτερικὸ καὶ κατὰ τὸν ἐσωτερικὸ ἄνθρω-
πο. Ὅλοι ἔξοδον πῶς ἡ καθαριότητα
στὸ σῶμα φέρνει τὴν υἰεῖα ἐνθ' ἡ ἀκαθαρ-

σία ἐκτὸς ποῦ εἶνε συχαμερὴ συντελεῖ στὴν
ἐξασθένησι, γιὰ τὴν κλείνει τοὺς πόρους
(τὲς τρυπίτσες) πῶχουμε στὸ σῶμά μας
καὶ δὲν ἀφίνει νὰ βγοῦν διάφορα δηλη-
τηριασμένα κι' ἄχρηστα γιὰ τὸν ὁργανι-
σμό μας στοιχεῖα. Μ' ἂν ἡ καθαριότητα
τοῦ σώματος φέρνει τὴν υἰεῖα καὶ ἡ κα-
θαριότητα τῆς ψυχῆς ἡ ἀγνότητα δηλα-
δὴ στὲς σκέψεις τὰ λόγια καὶ τὲς πράξεις,
φέρνουν τὴν υἰεῖα καὶ τὴ γαλήνη τῆς συ-
νειδήσεώς μας, γιὰ αὐτὸ καὶ κάθε πρόσκο-
πος εἶνε προσεκτικὸς σὺν τοῦ.

Ἄρθρον 11ον

**Ὁ πρόσκοπος εἶνε γενναῖος
ἐργατικὸς μὲ ὑψηλὸ φρόνημα
καὶ αὐτοπεποίθησι.**

Χρειάζεται σὺν τὲς δουλειῶς ἡ γεν-
ναϊότητα γιὰ τὴν χωρὶς αὐτὴ εἶνε ἀδύνατο
νὰ ἐπιχειρήσῃ κανέναν κατὰ σοβαρό. Δὲν
εἶνε βέβαια γενναϊότητα ἐνθ' βλέπει κανέ-
ναν ἓνα αὐτοκίνητο νὰ τρέχῃ καὶ αὐτὸς κατ'
ἐπάνω του. Μὰ οὔτε πρέπει πάλι νὰ φο-
βάται γιὰ τὸ τίποτε. Ὁ πρόσκοπος εἶνε
πάντα φίλος τῆς ἐργασίας γιὰ τὴν αὐτὴ συν-
τελεῖ στὴν καλλιτέρευση τῆς ζωῆς καὶ στὴν
προόδον, ἐνθ' ἡ τεμπελιά εἶνε φωνὴν κάθε
κακίας. Ἐχει δὲ ὑψηλὰς ιδέας, καλὰς, ἀ-
γνὰς, ὅχι χυδαῖες καὶ ἀτιμωτικές. καὶ πε-
ποίθησι στὴν ἀτομικὴ του ἀξία καὶ ἱκα-
νότητα. Ἐξοδὸν πόση δύναμι ἔχει καὶ τί
μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ μαυτῇ.

Ἄρθρον 12ον

**Ὁ πρόσκοπος εἶνε ἀπορασι-
στικὸς καὶ ἀναλαμβάνει ὅληκλη-
ρη τὴν εὐθύνην γιὰ τὲς πράξεις
του.**

Ἀλήθεια πόσοι σκέπτονται νὰ κάνουν
τοῦτο ἢ ἐκεῖνο κι' ὅστερα ἀλλάζουν πάλι
ἀπόφασιν καὶ δὲν νουνοτίπτει. Ὁ πρό-
σκοπος δὲν θάξῃ ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα. Ὑ-
στερα ἀπὸ μιὰ καλὴ σκέψιν θὰ βγάλῃ τὴν
ἀπόφασίν του καὶ θὰ τὴν πραγματοποιεῖ
ἀμέσως καὶ στὸν καιρὸ τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΟΛΥΤΣΙΚΑΣ

(Αναμνήσεις)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τι μεγαλειώδης ἀκουστικὴ στοὺς θεάτρο. Δὲν πιστευόμαστε μεταξύ μας στοὺς πειραματισμούς μας γιὰ τὴν ἀκουστικὴ. Ὅλα τὰ βάθρα καὶ ἡ βαθμίδες εἶναι σαλευμένα ἢ σπασμένα. Ἡ σκηνὴ εἶνε φυτευμένη με καπνὸ! σὰν νάγινε ἐπίτηδες γιὰ νὰ μᾶς δείξη πὼς ὅλα εἶναι ἕνας καπνός. Καὶ ὅμως ὄχι!

Ἡ πάροδος τοῦ χρόνου δὲν μπόρεσε νὰ σκιάσῃ τὴ δόξα τῆς ἀρχαιότητος.

Νὰ! ζωντανεύουν μπροστά μας οἱ σάτυροι, οἱ χοροὶ καὶ οἱ ἡθοποιοί. Ἀκοῦμε τὴν Ἀντιγόνη νὰ προτρέψῃ τὴν Ἰσμήνη νὰ τὴ βοηθήσῃ στὴν ταφὴ τοῦ ἀδελφοῦ των. Ἀντηχεῖ ἀκόμα τὸ βογγητὸ τοῦ Οἰδίποδα εἶνε ζεστὸ τὸ αἷμα τῶν παιδιῶν τῆς Μήδειας φαιδρύνουν τὰ σκόμματα τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πεῖδ πέρα εἶνε τὸ Δάσος τῶν Δρυῶν ὅπου ἡ Πυθία τῆς Δωδώνης ἐπρόλεγε τὰ μέλλοντα ἀπὸ τὸ θεοῖσμα τῶν βαλανιδιῶν. Ἀλήθεια σὲ τί ἔκτασι σὲ φέρνει ἐκείνη ἡ ὁμορφιά τῆς φύσης!

Δίπλα ἐκεῖ μιὰ βροίση βγάζει νερὸ γάρο καὶ κρυσταλλένιο ποῦ μοιάζει σὰν τὸ «λάλον ὕδωρ» μετὸ ψυθίρισμά του.

Ἀλλὰ «οὐ Φοῖβος ἔτι καλύβην ἔχει, οὐ μάντιδα δάφνην, οὐ παγὰν λαλέουσιν, ἀπέσβετο γάρ καὶ λάλον ὕδωρ».

Στὸ πεζοῦλι τῆς βρύσης εἶνε μιὰ τετράγωνη πλάκα ὅπου εἶνε ἀριστοτεχνικὰ φκισμένη μιὰ Παναγία μετὸ μικρὸ της, μετὰ κάρβουνο πρὸ ὑποδέτω πὼς χρησίμευσε γιὰ πρότυπο κανενὸς ἀγιογράφου.

Ἰσκιος καὶ νερὸ νὰ πράγματα ποῦ εἶνε πολῦτιμα τὸ καλοκαίρι.

Στὲς 11 τὸ μεσημέρι ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλη συζήτησι γιὰ τὸ «ἀπέναντι» καὶ ἂν ὑπάρχει «ἀπέναντι» βάζουμε κάτω τὲς κοιλιές μας γιὰ νὰ τὲς γιομίσουμε. Ἡ ἐκδρομὴ ἡ δική μας δὲν εἶνε κοιλιόδουλιὰ ἀλλὰ δὲν παραλείπουμε καὶ τὴν ἀπόλαυσι αὐτὴ.

Κεφτέδες, τυρί, ἀπιδία, ψωμί, σαλάμι, αὐγά, σαρδέλες, κοτσέβρες, κουλούρες πῆττες ψωμιά καὶ καφφές καὶ κακάο

στο τέλος νὰ τὰ φαγῇ μας.

Ὁ Ἀστεριάδης ποῦ τὸν φωνάζαμε «Ἀναστάσιο» γιὰτὶ θὰ ἐπαίξε τὸ ῥόλο τοῦ Ἀναστασίου στὸν Ἀθανάσιο Διάκο, μᾶς ἀναφτε τὴ φωτιά μετὰ τὰ κάρβουνά του, τὸ μασιά του, τὰ μπρικὰκι του, ἐνῶ ὁ Ζοῦμπος εἰδικός, ὅπως ἔλεγε, στὴν κακαοποιία ἀνακάιευε τὰ «μαυροζούμια». Ἐγὼ κ' ὁ Κωτσιόπουλος τὸ ἄλλο ἡμῖς τῆς ὅλης παρέας ἐξακολουθοῦσαμε τὰ καλαμπούρια στὰ ὁποῖα κατέληξε ἡ συζήτησίς μας.

Κοιμηθῆκαμε ὕστερα ἀπὸ ἀμύποση ὥρα γιὰ νὰ ξυπνήσουμε στὲς 3 τὸ ἀπόγευμα. Μαζέψαμε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μας καὶ μπρὸς γιὰ τὴν ψηλὴ κορφὴ.

Δρόμος πουθινὰ δὲν ἦταν—τραβοῦσαμε ὅλο πρὸς τὰ πάνω καὶ τίποτε περυσότερο.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ «Ἀναστάσιος» θέλει νὰ πάμε ἀπὸ μιὰ διεύθυνσιν ἡμεῖς δὲν θέλαμε καὶ χωρίσαμε τρεῖς μετὰ ἕνα.

Περπατούσαμε, περπατούσαμε ποῦ ὁ «Ἀναστάσιος» νὰ ξαναγυρίσῃ νᾶρθῃ μαζί μας!

Ἀρχίσαμε πλέον νὰ ἀνησυχῶμε καὶ ἀποφασίσσαμε νὰ στείλουμε τὸν Κωτσόπουλο νὰ ἀνιχνεύσῃ μετὰ κίνδυνον γιὰτὶ πελώρια σκυλιὰ γαυγίζανε λίγο παρέχει ὁπότε ἀκοῦμε τὸν Ἀναστάσιο νὰ μᾶς καλῇ. Θὰ ἦταν πάνω ἀπὸ 200 μέτρα ψηλά καὶ μακριὰ μας μαζί μετὰ τὰ σκυλιὰ. Κρυώσαμε. Τώρα θὰ τὸν σπαράξουν εἶπαμε.

Πρὶν δὲ ξεκινήσουμε νὰ τὸν βοηθήσουμε τοῦ φωνάξαμε δυνατὰ βάζοντας τὲς παλάμες μας στὸ στόμα σὰν χωνὶ νὰ καθίσῃ κάτω γιὰ νὰ μὴ τὸν πειράξουν τὰ σκυλιὰ. Ἐπὶ τέλους κατορθώσαμε μετὰ χίλια βάσανα νὰ συνεννοηθοῦμε καὶ μαθαίνομε ὅτι ἦταν σὲ στάνη!

Ἐ! τότε πηδήσαμε σὰ λάφια παρ' ὅλη τὴν κούρασι καὶ τὴν ἀνωφέρειαν καὶ φτάσαμε ἐκεῖ.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν ὅλους τοὺς φίλους μας καὶ γνωστοὺς ποῦ δὲν μᾶς ἔστειλαν ἀκόμη τὲς συνδρομὰς νὰ μᾶς τὲς ἀποστείλουν τὸ ταχύτερον γιὰτὶ μόνον ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ νάντετεξεέλθουμεν στὸν ἀγῶνά μας.